

РЕШЕНИЕ

№ 1229

гр. София, 28.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 01.04.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **9750** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК 20021366, с адрес за кореспонденция [населено място],[жк], [жилищен адрес] подадена чрез управителя Ю. Е. М. срещу Ревизионен акт (РА) № [ЕГН] от 05.08.2011 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП [населено място], потвърден с Решение № 1828/17.10.2011 г. на директора на Дирекция „О.”-гр. С. при ЦУ на НАП в частта, с която са установени задължения за довносяне на данък върху добавената стойност в общ размер на 36 748,81 лв., от които 32 964,00 лв. главница и 3 784,81 лв. лихви, в резултат на непризнато с ревизията право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма] и [фирма]. С жалбата се твърдят допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на РА – на ревизираното дружество не били връчени протоколите от извършени насрещни проверки. На следващо място се обосновава материална незаконосъобразност на РА - оспорват се изводите на органа по приходите за липса на реално осъществени доставки и формално съставяне на счетоводните документи, касаещи доставките. Жалбоподателят твърди, че двамата му доставчици притежават всички необходими документи, които доказват по безспорен начин, че сделките са реални, поради което за [фирма] е възникнало право на приспадане на данъчен кредит. Иска се отмяна на РА в обжалваната част.

В съдебно заседание жалбоподателят не изпраща процесуален представител.

Процесуалният представител на ответника изразява становище за неоснователност на

жалбата. Моли да бъде отхвърлена жалбата и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, счита за изяснено следното от фактическа страна:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1102974 от 10.03.2011 г., изменена със ЗВР № 1104754 от 18.04.2011 на П. Г. Г. на длъжност началник сектор „Ревизии” в Дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед № РД-01-131 от 22.03.2007 г. на директора на ТД на НАП С.. Ревизията обхваща определяне на задълженията на дружеството за данък върху добавената стойност (ДДС) за отделните данъчни периоди от 01.04.2010 г. до 30.06.2010 г.

В срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК е издаден Ревизионен доклад (РД) № 11047514/24.04.2011 г., който е връчен на 15.07.2011 г. Р. субект е упражнил правото си по чл. 117, ал. 5 от ДОПК и е подал писмено възражение вх. № 10-53-06-3427/18.07.2011 г. срещу РД. Възражението е отхвърлено като неоснователно.

Ревизията приключва с Ревизионен акт № [ЕГН]/05.08.2011 г., издаден от К. А. В., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1104754/14.07.2011 г., издадена от органа възложил ревизията.

В резултат на проведеното ревизионно производство с РА са определени задължения за донасяне общо в размер на 36 748,81 лв., в т. ч. както следва: ДДС в размер на 32 964,00 лв. и лихви в размер на 3 784,81 лв.

Допълнително определените с акта задължения произтичат от извършени корекции на правото на приспадане на данъчен кредит за периодите м. 4.2010 г. в размер на 34 020,00 лв. и м. 5.2010 г. в размер на 3 000,00 лв.

С обжалвания РА не е признато право на приспадане на данъчен кредит по фактури от следните две дружества доставчици:

1. За данъчен период м. 4.2010 г. на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС, вр. чл. 6, чл. 68, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗДДС и чл. 69, ал. 1 от ЗДДС е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 4 020,00 лв. по фактура № [ЕГН]/01.04.2010 г., издадена от [фирма] ЕИК[ЕИК] с предмет „хранителни стоки по опис”.

В хода на ревизията е извършена насрещна проверка на доставчика. Резултатите от проверката са документирани с ПИНП № 2214-3-1005979/30.08.2010 г., приобщен с Протокол № 1104754-1/10.06.2011 г. От страна на проверяваното дружество са представени СД за ДДС за м. 04.2010 г. (без вх. №), счетоводни документи, договор за наем на недвижим имот, 2 трудови договора, сметки за изплатени суми по граждански договори, копие на фактура № [ЕГН]/01.04.2010 г., с предмет „хранителни стоки по опис”. Установено е, че към фактурата липсва касов бон, въпреки че плащането е касово. Представен са приходен касов ордер и квитанция от 01.04.2010 г. (л. 313, приложение 2 към делото). Не са представени опис към фактурата, както и документи, доказващи произхода на стоките. Също така липсват и доказателства как са транспортирани стоките, начина на организиране на транспорта, от кого и за чия сметка.

Дружеството доставчик [фирма] не е представило доказателства, че към м. 04.2010 г. разполага с търговски обекти и/или складови помещения. Представеният договор за наем на недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица] със значително

по-късна дата - 15.10.г. Представени са единствено разписки за получени суми от наемодателите за м. 10. В РА е прието за недоказано, че цитираният договор за наем е бил действащ и през м. 04.2010 г., когато е издадена спорната фактура. Посочено е, че липсват и доказателства за наети и/или собствени транспортни средства, оборудване, както и други ресурси, необходими за извършване на фактурираната доставка.

Въз основа на представените от доставчика [фирма] документи, както и след анализ на доказателствата, представени от ревизираното лице, органът по приходите е достигнал до извода за липса на реално осъществена доставка по горесцитираната фактура.

2. За данъчни периоди м. 04-05.2010 г. на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС, вр. чл. 6 и 9, чл. 68, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗДДС и чл. 69, ал. 1 от ЗДДС е извършена корекция на правото на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 33 000,00 лв. по ф-ра № 179/30.04.2010 г., ф-ра № 180/30.04.2010 г. и ф-ра № 182/19.05.2010 г., издадени от [фирма] ЕИК[ЕИК].

За издадените от [фирма] фактури към жалбоподателя е извършена насрещна проверка на доставчика, документирана с ПИНП № 2214-3-1005979-1/30.08.2010 г., приобщен с Протокол № 1104754-1/10.06.2011 г. Установено е, че от страна на проверяваното дружество са представени СД за ДДС за 11.2009 г. и 04.2010 г. (без вх. №), счетоводни документи, договор за наем на недвижим имот, 2 трудови договора, копия на спорните 3 фактури от предходни доставчици, договори, отчети /без дати/ и копия от фискални бонове.

2.1. Предмет на доставките по фактура № 179/30.04.2010 г. и ф-ра № 180/30.04.2010 г. са „услуги по договор”. Във връзка с посочените фактури в хода на ревизията са представени 3 договора, сключени между жалбоподателя и [фирма]. Предмет на договор № 1/05.01.2010 г. е „преглед на каталози на модели есен-зима 2010 г. - 2011 г. и изработка на шаблони, калъпи и ножове за моделите”. Срокът на действие на договора е до 01.08.2010 г. Цената по него е 60 000 лв. В цитирания договор не е посочен начинът на плащане. Представен е отчет без дата. Предмет на договор № 2/05.01.2010 г. е изготвяне на рекламен сайт, на рекламни транспаранти, талони и дипляни, гаранционни карти, обтегатели, картонени кутии и опаковъчна хартия. Срокът на действие на договора е 01.01.2011 г. Цената е в размер на 40 000 лв. В този договор не е посочен начин на плащане. Представен е отчет без дата. Предмет на договор № 3/05.01.2010 г. е подготовка на фасадата на сграда, находяща се в [населено място], [улица], изработка по иранска технология на 70 кв. м рекламна фасада и други СМР на този адрес. Срокът на договора е до 01.08.2010 г., а цената е 150 000 лв. В договора не е посочен начин на плащане. Представен е отчет без дата.

С цел установяване реалността на доставките по фактура № 179/30.04.2010 г. и ф-ра № 180/30.04.2010 г. е извършена насрещна проверка на посочения като предходен доставчик [фирма] с ЕИК[ЕИК]. Приобщено е представено копие от ф-ра № [ЕГН]/19.10.2009 г., издадена от [фирма], на ст-ст 10 000,00 лв. и ДДС в размер на 2 000,00 лв. за извършени услуги по договор и ф-ра № [ЕГН]/21.10.2009 г. на стойност 4 000,00 лв. и ДДС в размер на 800,00 лв. за извършени услуги по договор. Плащанията са извършени по касов път.

Представен е Договор № 1/01.09.2009 г., сключен между [фирма] и [фирма] с предмет: преглед на каталози на модели есен зима 2010-2011 г. и изработка на шаблони, калъпи и ножове за моделите. Срокът на действие на договора е до 01.08.2010 г. Цената е 60 000,00 лв. Не е посочен начин на плащане. Посочено е само,

че изпълнителят представя отчет на възложителя. Приложено е копие от отчет без дата.

Представен е Договор № 2/01.09.2009 г., сключен между [фирма] и [фирма] с предмет: изготвяне на рекламен сайт, на рекламни транспаранти, талони и дипляни, гаранционни карти, обтегатели, картонени кутии и опаковъчна хартия. Срокът на действие на договора е до 01.01.2011 г. Цената е 60 000,00 лв. Не е посочен начин на плащане. Посочено е само, че изпълнителят представя отчет на възложителя. Приложено е копие от отчет без дата.

Представен е Договор за строителство № 3 от 01.09.2009 г. между [фирма] и [фирма] с предмет основен ремонт и всички необходими мероприятия, подробно описани в количествено стойностна сметка - Приложение №1 за обект [улица]. Срокът на договора е за 24 календарни месеца. Цената на договора се определя по количествено-стойностни сметки. Плащането се извършва след приемане на всеки отделен етап и издадена фактура. Приложено е копие от отчет без дата. Не са приложени количествено-стойностна сметка и Протокол за приемане на количествата на извършени СМР, както и не е приложена фактура.

С оглед факта, че от [фирма] са представени документи, които сочат като фактически изпълнители (предходни доставчици) по посочените по-горе договори - [фирма] с ЕИК[ЕИК] и [фирма] с ЕИК[ЕИК] са извършени насрещни проверки, документирани със съответните ПИНП. В хода на насрещните проверки е установено, че [фирма] и [фирма] не са имали търговски взаимоотношения и не са издавали фактури с получател [фирма]. Видно от приложено към преписката обяснение (л. 190) от С. К. С., собственик на [фирма] с ЕИК[ЕИК] (правоприемник на [фирма]) предметът на дейност на търговеца е бил производство и продажба на закуски на [улица] стопанисване на кафене на [улица]. Търговецът е преустановил дейност от 01.02.2009 г. В същото обяснение изрично е посочено, че от 2004г. до момента на извършване на насрещната проверка фактури не са издавани, в това число процесните – извършвани са само продажби на дребно на закуски собствено производство. Съгласно приложено към преписката обяснение (л. 197) от управителя на [фирма] основната дейност на дружеството е търговия на едро и дребно на риба, рибни продукти и деликатеси. В цитираното обяснение изрично е заявено, че дружеството не е имало търговски взаимоотношения с [фирма].

Въз основа на горните изводи органа по приходите е приел, че [фирма] не е извършило фактурираните към [фирма] доставки, съответно по: ф-ра №[ЕГН]/19.10.2009 г. на стойност 10 000,00 лв. и ДДС в размер на 2 000,00 лв. и ф-ра № [ЕГН]/21.10.2009 г. на стойност 4 000,00 лв. и ДДС в размер на 800,00 лв. На следващо място органът по приходите е приел, че след като [фирма] не е извършило доставки на услуги към [фирма], то не са извършени и фактурираните от [фирма] доставки към жалбоподателя по издадените спорни фактури: ф-ра № 179/30.04.2010 г. на стойност 90 000,00 лв. и ДДС в размер на 18 000,00 лв. и по ф-ра № 180/30.04.2010 г. на стойност 60 000,00 лв. и ДДС в размер на 12 000,00 лв.

2.2. Ревизията е установила, че жалбоподателят е ползвал данъчен кредит в размер на 3 000,00 лв. по фактура № 182/19.05.2010 г., с предмет „стоки по опис“, издадена от [фирма]. Представени са касов бон, товарителница от 19.05.2010 г. и приемо - предавателен протокол от 19.05.2010 г. за предаване на 10 бр. шевни машини (л. 218-220). За произхода на стоката от доставчика е представена фактура № 46/11.01.2010г. за доставка на 10 бр. шевни машини с включен транспорт на стойност

15 900,00 лв., издадена от [фирма] с ЕИК[ЕИК].

С цел установяване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане, на посочения по-горе предходен доставчик е извършена насрещна проверка, резултатите от която са обективирани в ПИНП № 2214-3-1005979-5/08.10.2010г. (л. 164-165). Видно от съдържанието на цитирания протокол, при насрещната проверка е представена декларация, с която доставчикът изрично е декларира, че дружеството не е издало фактура № 46/11.01.2010 г. с получател [фирма] за доставка на 10 бр. шевни машини.

С оглед установения факт, че соченият като реален изпълнител - предходен доставчик [фирма] не е извършил доставки на шевни машини, в РА е прието, че [фирма] не е придобило тази стока, която да е предмет на последваща доставка към жалбоподателя по фактура № 182/19.05.2010 г., респективно не са налице условията на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, вр. с чл. 69, ал. 1 от ЗДДС.

По изложените съображения РА е прието, че не са налице доказателства за реално осъществяване на фактурираните към жалбоподателя доставки по см. на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС, поради което е извършена корекция на правото на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 70, ал. 5, от ЗДДС, във вр. с чл. 6, чл. 9, чл. 12, чл. 25 и чл. 68, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗДДС, вр. с чл. 69, ал. 1 от ЗДДС по спорните фактури, издадени от [фирма] за данъчни периоди, в които е упражнено това право от жалбоподателя - м. 04 и 05.2010 г.

В съдебното производство не са представени нови доказателства.

Предвид това, че в жалбата е направено искане за допускане на съдебно-счетоводна експертиза, съдът е предоставил неколkokратно възможност на жалбоподателя да постави конкретни задачи с оглед изясняване от вещо лице на релевантните по делото факти. Жалбоподателят не се е възползвал от предоставените му възможности. Поради пасивното процесуално поведение на жалбоподателя съдът е допуснал служебно съдебно-счетоводна експертиза и с оглед правилото за разпределението на тежестта на доказване е задължил жалбоподателя да внесе депозит за възнаграждение на вещото лице. От жалбоподателя не е внесен необходимият депозит, поради което съдът е отменил определението си за допускане на експертизата.

Въз основа на установената фактическа обстановка съдът направи следните изводи от правна страна:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена след изчерпване на възможността за оспорване на РА по административен ред, от процесуално легитимирано лице, имащо правен интерес да обжалва РА предвид установените с РА допълнителни данъчни задължения и при спазване на срока по чл. 156, ал. 4 от ДОПК. По изложените съображения жалбата е процесуално допустима.

По съществото на жалбата:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт, включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Р. акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 118, ал. 2 от ДОПК, вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП, в кръга на определените му правомощия съгласно Заповед за определяне на компетентен орган № К 1104754/14.07.2011 г., издадена от органа, възложил ревизията. Последният е оправомощен на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от

ДОПК и чл. 11, ал. 1, т. 4 и ал. 3 от ЗНАП със Заповед № РД-01-131/22.03.2007 г. на директора на ТД на НАП С.-град.

РА е съставен в предвидената форма съгласно чл. 119 и чл. 120 от ДОПК.

При издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения. Дори част от събраните в ревизионното производство доказателства да не са били връчени на жалбоподателя (както той твърди, без обаче да ги е индивидуализирал), то последният би могъл да се запознае с тях в хода на съдебното производство и да организира защитата си. Съгласно чл. 160, ал. 1 и 4 от ДОПК съдът решава делото по същество, следователно процесуалните нарушения не са достатъчно основание за отмяна на РА. Съдът не констатира нарушения на материалноправните разпоредби при издаването на РА. Конкретните съображения на съда относно материалната законосъобразност на РА са следните:

1. Относно непризнато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 4 020,00 лв. по фактура № [ЕГН]/01.04.2010 г., издадена от [фирма] ЕИК[ЕИК] с предмет „хранителни стоки по опис”.

Изводът на органа по приходите за липса на реалност на доставката по смисъла на чл. 6, ал. 1 от ЗДДС е подкрепен с подробни съображения от фактическа и правна страна. Съдът ги споделя изцяло. Относно процесната доставка липсват: 1. доказателства за извършено плащане (не е представен касов бон); 2. информация какви са стоките, т. е. същите не са определени по вид, единична цена и обща стойност; 3. документи, удостоверяващи материална обезпеченост на доставчика или на предходни доставчици.

Съдът споделя също така допълнително изложените от решаващия орган съображения, че следва да се отчете предметът на доставката, а именно - хранителни стоки, които по своя характер са родово определени вещи. Съгласно чл. 24, ал. 2 от ЗЗД, собствеността върху родово определените вещи преминава с фактическото им предаване на получателя. В конкретния случай това предаване остава недоказано, още повече че и във фактурата вещите не са индивидуализирани, нито е оформено предаване. Налице е фактура, но не са представени доказателства за реалното предоставяне (получаване) на стоката.

Действителното извършване на облагаема доставка е предпоставка за възникване правото на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 ал. 1 от ЗДДС като доказателствената тежест да я установи е за претендиращия правото. В случая това доказване на получаването на стоките не е сторено от жалбоподателя – въпреки неколнократно предоставяната му от съда възможност за изследване на релевантните по делото факти и обстоятелства, включително и чрез допускане на съдебно-счетоводна експертиза, жалбоподателят не се е проявил никаква процесуална активност да установи твърденията си в жалбата.

2. Относно непризнато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 33 000,00 лв. по ф-ра № 179/30.04.2010 г., ф-ра № 180/30.04.2010 г. и ф-ра № 182/19.05.2010 г., издадени от [фирма] ЕИК[ЕИК].

2.1. Фактура № 179/30.04.2010 г. и ф-ра № 180/30.04.2010 г. с предмет „услуги по договор”, издадени от [фирма].

Изводът на органа по приходите за липса на реалност на доставките по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗДДС е правилен. На първо място следва да се

отбележи, че в хода на ревизията подробно е изследвана веригата от предходни доставчици, като и по двете доставки първият по ред доставчик категорично отрича да е извършвал доставката. От представените по делото 3 броя договори, подробно описани по-горе, се установява, че прекият доставчик [фирма] е възложил изпълнението им на [фирма]. От [фирма] са представени документи, които указват като фактически изпълнители (предходни доставчици) по посочените по-горе договори - [фирма] с ЕИК[ЕИК] и [фирма] с ЕИК[ЕИК]. На последните двама доставчици са извършени насрещни проверки, документирани със съответните ПИНП. В хода на проверките тези доставчици изрично са заявили, че не са имали търговски взаимоотношения и не са издавали фактури към [фирма]. На второ място прави впечатление, че представените отчети за извършване на фактурираните доставки единствено възпроизвеждат предмета на договорите, без да сочат никакви конкретни данни относно изпълнението. Освен че са бланкетно попълнени, отчетите нямат дата на съставяне, нито съдържат данни на коя дата е извършено изпълнение на услугите и на коя дата е прието това изпълнение. Следва да се отчете, че жалбоподателят не се възползвал от възможността да се извърши проверка относно изпълнението на процесните услуги посредством допускане на експертиза в съдебното производство, поради което твърденията в жалбата остават категорично недоказани.

Както се посочи вече действителното извършване на облагаема доставка е предпоставка за възникване правото на приспадане на данъчен кредит по чл.68 ал.1 от ЗДДС като доказателствената тежест да я установи е за претендиращия правото на приспадане на данъчен кредит. В случая се касае за доставка на услуги, които следва да бъде доказано, че са били извършени към съответния момент. Такова доказване на извършване на фактурираните услуги не бе извършено по делото.

2.2. Ф-ра № 182/19.05.2010 г. с предмет „стоки по опис“, издадена от [фирма]. Изводът на органа по приходите за липса на реалност на доставката по смисъла на чл. 6, ал. 1 от ЗДДС е правилен. На първо място следва да се отбележи, че в хода на ревизията подробно е изследвана веригата от предходни доставчици и е установено, че първият по ред доставчик категорично отрича да е извършвал доставката. За произхода на стоката от доставчика е представена фактура № 46/11.01.2010 г. за доставка на 10 бр. шевни машини с включен транспорт на стойност 15 900,00 лв., издадена от [фирма] с ЕИК[ЕИК]. Видно от ПИНП № 2214-3-1005979-5/08.10.2010 г. [фирма] е представило декларация, че не е издало фактура № 46/11.01.2010 г. с получател [фирма] за доставка на 10 бр. шевни машини. На следващо място е необходимо да се отчете, че липсват индивидуализиращи данни за машините. От жалбоподателя са представени фактура, касов бон, товарителница и приемо-предавателен протокол, но в нито един от посочените документи не са посочени марка, фабричен номер или други индивидуализиращи данни на шевните машини. Липсват гаранционни карти и каквато и да било съпътстваща техническа документация.

В обобщение съдът приема, че и за трите фактурирани от [фирма] доставки не се доказва, че са действително извършени доставки на стоки и на услуги по

смисъла на чл. 6 и 9 от ЗДДС. Доколкото извършването на доставка на стока и услуга по см. на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС е условие за възникване правото на приспадане на данъчен кредит, то при липсата му не се следва данъчен кредит за така начисления данък.

По изложените съображения жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото на основание чл. 161, ал. 1, изр. 2 и 3 от ДОПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 1 184,98 лв. (хиляда сто осемдесет и четири лева и 98 ст.), определен по реда на чл. 7, ал. 1, т. 4, вр. чл. 8 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, пр. последно и чл. 161, ал. 1 от ДОПК Административен съд София-град, I отд., 6-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу Ревизионен акт № [ЕГН] от 05.08.2011 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП -С., потвърден с Решение № 1828/17.10.2011г. на директора на Дирекция „О.”-С. при ЦУ на НАП в обжалваната част, с която са установени задължения по ЗДДС ДДС за довносяне в размер на 32 964,00 лв. и лихви за просрочие в размер на 3 784, 81 лв.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати в полза на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика”-С. при ЦУ на НАП разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 1 184,98 лв. (хиляда сто осемдесет и четири лева и 98 ст.).

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р Б. в 14-дневен срок от съобщаването

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

(Боряна Бороджиева)

